Ч. 143 Середа 28 червня (11 липня) 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Про ситуацию. — Війна в Хінї. — З полудневої Африки).

Сими днями говорив словіньский посол Вевцайс перед своїми виборцями в Брезовици коло Люблянн. Бесідник остро осудив ческу обструкцию і заявив, що наколи би Чехи і дальше хотіли спиняти активність парляменту, то „полудневі Славяни мусїли би вести самостійну, независиму полудново-славяньску полїтику, розумієсь, з узглядненєм всеславяньских інтересів в Австриї! Віденьска „Information" коментуючи висказ пос. Венцайса, додає від себе, що ческа обструкция розбиває австрийских Славян, бо викликає в них центрифуґальну силу. Чехи повинні мати на оцї не лише інтерес свого народу виключно, але і углядняти інтереси других австрийских Славян. Таж Чехи одержали доси найбільше подарків від правительства через те, що їх змаганя піддержували прочі Славяни завсїгди з з всею солїдарностию. Еґоїзм ческий може розбити славяньску солїдарність. Чехи повинні тямити, що другим славяньским народам жиє ся гірше в Австриї. Орґани Старочехів наклинують Молодочехі взовсїм справедливо до здержаности. В однім з тих орґанів читаємо: Виборцї можуть бути радикалами, але посли мусять бути розумними і статочними. Полїтика крику не спасе Чехів. Лише уміркуваність зможе довести до порозуміня, воскресити назад правицю і відперти надмірні жаданя лївицї. Вічена полїтика не є ще державною полїтикою. Після „Grazer Volksblatt-у" залишило правительство намір, октроювати парляментови новий реґулямін. Др. Кербер, сказано в орґанї стирийских консерватистів, скличе ще в осени парлямент на послїдну пробу. Наколи би проба не удала ся, тодї аж можна би подумати про розвязанє парляменту.

Після телеґрафічних вістий з корабля „Зента" прибуло доси до Таку загалом 20.000 чужих войск, котрі вистануть для Таку і Тієнтсіну, але за слабі, аби з ними розпочати похід на Пекін. Тимчасом з Пекіну надходять глухі вісти, немов би там прийшло до борби між самими Хінцями. Іменно одна хіньска часопись в Шанґаю каже, що до Пекіну прибули войска князя Чінґа, щоби подати тамошним Европейцям поміч, заосмотрити їх в поживу і охоронити перед кн. Туаном і ворохобниками. Ту вість потверджує і анґлїйский адмірал Брус в депеші наданій дня 7 с. м. з Таку і висказує надію, що кн. Чінґови удасть ся спасти Европейцїв. — Тимчасом висилають держави безнастанно свої войска до Хін. І так доносять з Йокогами, що японьске правительство рішило збільшити число войск, що мають відплисти до Хіни, на 23.000, а число коний на 5000. — В анґлїйскій палатї послів заявив Бродрік, що при кінци того тиждня прибудуть до Хіни анґлїйскі войска з Індиї. — Італїяньске правительство висилає сими днями до Таку 1882 вояків. — Вчера прибув до Таку американьский корабель і привіз 1200 людий піхоти, а француский воєнний корабель висадив на берег 1400 людий піхоти і батерию артилериї. — Як анґлїйскі часописи доносять, Япан зажадав для себе за поборенє ворохобнї в Хінї відступленя Кореї. Японцї держали би Корею на тих самих услівях, як Анґлїйцї Єгипет.

Оногди розійшла ся в Европі сензацийна вість, що ґенерал Булер з цїлим своїм штабом попав в руки Бурів. Ся вість не знайшла в Льондонї віри, а то тим більше, що Робертс доніс дня 7 с. м., що Булер приїхав до Преториї. Дня 3 с. м. прийшло під Плезерфонтеном до битви між Бурами і ґенералом Паджетом, котрому повело ся висадити Бурів з їх позиций. По полудни слїдуючого дня Паджет був вже о 15 миль на північний захід від Бетлегему. Президент Оранїї, Штайн утік в гори. До бюра Райтера телеґрафують, що ґенерал Брабант обсадив дня 5 с. м. Дорнберґ між Сенекалем а Вінбурґом. Під Влякдруйтом Бури ударили на Анґлїйцїв, але їх прогнано. Анґлїйцї не мали ніяких страт. Робертс доносить, що 800 полонених Анґлїйцїв, між котрими нема однак нї одного офіцира випущено на волю Они суть тепер в дорозї до Ледісміту. Ґенерал Паджет доносить, що всї члени правительства Оранїї, з винятком президента Штайна і ґенерального каснера, котрий від'їхав до Вреде, знаходять ся тепер в Бетлегемі. Се місто оголошено новою столицею Оранїї. Булер доносить, що зелїзницю направлено аж до Гайдельберґа так, що зелїзниче получене Преториї з Наталем вже є цїлковите. Анґлїйцї надіють ся в короткім часї закінчити воєнні операциї в Оранїї, а тогди анґлїйскі войска будуть могли звернути ся з цїлою силою против війск Боти в Трансвали.

---

3)

Весїлє против волї.

Старохіньске оповіданє
із збірки новель Кін-Ки-Кі-Кван.
(Після нїмецкого перекладу).

(Дальше).

Позаяк від'їзд наступив аж пізно по полудни, то човно, що везло Шао-мея і Уан-сієна, причалило до острова Тонґ-тінґа, мимо сприяючої погоди, аж під вечером.

Подорожні рішили перебути ніч на човнї. І на другий день, коли вже сонце досить високо стояло на небі, заніс Кяо-і візитову карту до Као-цана, в котрій Уан-сієн просив іменем Єн-цуна, аби міг бути представленим свому будучому тестеви.

Служба в домі Као-цана, що вже знала Кяо-і, приймила его радо, і зараз доручила карту свому панови.

Той написав на те з своєї сторони у відповіди вічливе запрошенє. Вскорі увійшов до комнати фальшивий Єн-цун разом з Шао-меєм, і коли Као-цан побачив его хороше лице, зробилось ему аж лекше на серци.

По перших словах привитаня, показав ему господар очима на почестне місце, яке належить гостеви, а сам хотів сісти на друге. Але Уан-сієн вимавляв ся як міг, і не хотів там сїдати, вказуючи на свою молодість. Та скромність зробила дуже користне враженє на Као-цана.

„Ага — погадав собі — той молодий чоловік і елеґантний і добре вихований".

Шао-мей розпочав розмову і повторив свою подяку за гостинність, з якою его Као-цан перший раз приймив.

Као-цан відповів на ту чемність иншою. Відтак обернув ся до Уан-сієна, почав з ним дуже вічливо говорити, питав о родинні відносини і довго з ним розмавляв.

Уан сієн оповів цїлу історию предків своя ка Єн-цуна, не пропускаючи нїчого, і говорив о всїляких річах так дотепно і живо, що отець молодої був тим одушевлений.

„Справдї" — гадав собі — той молодець має в собі всї душевні і тїлесні прикмети. Коли і его образованє таке саме, то я зловив рідку птицю. На всякий спосіб треба его чим скорше випробовати, щоби знати чого по нїм надїяти ся".

Вскорі по тім появив ся в сали професор Чін, поважний, сивий вже учений а коло него молодий Као-пяо, хлопець з щирим, милим лицем, і довгим, розпущеним на плече волосєм.

Уан сієн любував ся милим дитятем, его хорошими очима, тонкими бровами, делїкатними чертами лиця, і погадав, що коли можна після брата оцїнювати сестру, то его свояк Єн-цун не може жалувати ся.

Као-цан представив Уан-сієна професорови Чін і хвалив голосно ученість молодого чоловіка.

Розмова, що розпочала ся загальними науковими справами, змінила ся вскорі в правдивий іспит. І показало ся, що молодий учений належав до тих рідких молодцїв, що богато над собою працювали. А що Чін не був надто учений, то Уан-сієн міг легко на всї питаня відповідати, при чім завдавав ему такі питаня, що вскорі так припер професора, що бідний чоловічище не знав, що з ним діє ся, і заєдно повтаряв:

— Яка сила знаня! Отсе раз учений!

Що-до Као-цана, котрий був сьвідком тої розмови, то его радість була незвичайна. Плескав руками, стукав ногами, і кілька разів приказував устроїти величавий пир.

Ледве то сказав, були вже столи накриті обрусами і заставлені всякою всячиною. Гостї засїли на свої місця.

Не було їх там богато, але що страва ішла на страву, вино на вино і розмова нї на хвилю не перивала ся, то аж захід сонця дав знак, аби пир скінчити.

Као-цан хотів ще своїх гостий задержати на кілька днів, але Шао-мей а особливо фальшивий Єн-цун спішили ся закінчити ту удавану гру. Вимавляли ся, що мусять конче ще того самого дня вертати домів. Тодї взяв Као-цан свата Шао-мея на бік і шепнув до него:

— Той молодець у всім незвичайно любий. Я вже дав слово і додержу его. Глядїть, аби весїлє не розбило ся, а я буду вам вдячний.

На те відповів Шао-мей, що від тепер можна весїлє уважати певним.

Као-цан провів своїх гостий до їх човна, де на приказ жени его покладено множество поживи і лист до свата Шао-мея, де були грошї за кошти подорожи. Попрощали ся в послїдне, човно виплило на озеро і цїлу ту ніч

Новинки.

Львів дня 10-го липня 1900.

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував учителя гр. кат. релїґії в муж. школї виділовій в Сокали, о. Александра Грицика, учителем гр.-кат. релїґії в тамошній муж. семинариї учительскій, а о. Йосифа Боришка, учителем рим.-кат. релїґії в тій самій семинариї.

— **Комісия конкурсова** для оцінки руских творів сценічних відбула дня 8 с. м. під проводом члена Видїлу краевого дра Верещиньского і в присутности дра Д. Савчака свое засїданє, на котрім переведено обширну і вичерпуючу дискусию над вартостию 13 надісланих творів. Комісия узнала одноголосно 10 з надісланих творів за цілком невідповідні анї під зглядом лїтературним анї сценічним. Одноактову комедию „Поводатар" узнано для сценїчного представленя за відповідну, однак не предложено еї до преміованя. бо она не відповідае вимогам конкурсу; про те передано еї „Рускій Бесїдї" до евентуального закупна. З уваги що-до вартости драми „Пристрасти", різнили ся погляди членів комісиї, прочитано еї перед комісиею, потім орекла она одноголосно по переведеній обширній дискусиї, що драма „Пристрасти", яко історично-побутова картина, в якій змальовують ся відносини Молдаван до Українців, е вправдї цінною за-для своїх лїтературних прикмет і до читаня дуже нагодить ся, однак умовам конкурсу не відповідае. Вкінци переведено вечерпуючу дискусию над драмою „В народї" і висказано одноголосно, що хоч она заслугуе на більшу увагу, однак з причини значних хиб не можна і їй признати премії. Наслїдком того орекла комісия, що не може жадному з сценічних творів надісланих на конкурс, признати якої небудь премії, а рівночасно ухвалила розписати новий конкурс з речинцем до кінця серпня 1901 року.

— **Дирекция Тов. взаїмн. обезп. „Днїстер"** потребуе 4 практикантів. Подання заосмотрені в сьвідоцтва шкільні і опис дотеперішного занятя (curriculum vitae) належить вносити до Дирекциї Товариства взаїмн. обезп. „Днїстер" у Львові. Ринок ч. 10.

— **Ще про бальон ґр. Цеппеліна.** Друга проба їзди бальоном ґр. Цеппеліна, яка відбула ся в понеділок дня 2 с. м. показала, в чім есть хиба і хоч не доказала, що ґр. Цеппелїн своїм винаходом здобув і опанував дійстно воздушне море, то все-таки бодай не позбавила зовсім надії, що при помочи бальона ґр. Цеппелїна буде можна досить безпечно лїтати у воздусї. Вечером того дня піднлетів був бальон на 100 метрів в гору понад озеро, а що в тій висоті був вітер, що віяв лиш зі скоростию 3 метрів на секунду, бальон летів дуже красно проти вітру. Але вже у висоті 150 до 200 метрів можна було вже виразно видїти, що вітер гонить бальоном. Коли же бальон підняв ся до висоти 480 метрів, де скорість вітру була 9 метрів на секунду, то вже міг лиш тілько встояти ся супротив сили вітру, що летів з ним не скоростию 9 метрів, але 8 метрів і 12 центим. Позаяк була обава, що бальон готов би упасти на лїс, то воздухоплавці почали его чим скорше спускати а людем на долинї здавало ся, що бальон паде. Крик перестраху поніс ся довкола, але бальон упав щасливо на воду і лиш одним кінцем зачепив в якийсь паль чи пень вистаючий з води та роздер ся; однакож внутрішний бальон позістав не ушкоджений. Ся проба показала хиби бальона, але зовсїм їх не викрила, хоч би лиш длятого самого що оба машиністи, котрі мусїли доглядати руху цілої машинериї не могли того вповні зробити, бо занадто були роздразнені, як щоби могли все доглянути; они другий раз в своїм житю летїли бальоном, а сам ґр. Цеппелїн, котрий був командантом бальона летів перший раз у воздусї. О скілько удало ся дослїдити, то хиби бальона суть такі: Дручки від керми і від крил бальона, що ідуть з лодки, де есть машина, в гору, показали ся за слабими і пігнули ся а керма у висоті 480 м. не могла вже дїлати і годї було бальоном навертати. Шруба, котра мае гонити бальоном подібно як шруба корабельна кораблем, обертала ся за поволи і треба буде надати їй скорший оборот, а в слїд за тим треба буде й дуже значно збільшити порушаючу силу. Але мабуть чи не найбільша хиба в тім, що ґаз з бальона утїкае, і треба его заедно доповняти. Щоби зробити бальон неперепускаючим ґаз, ужито найлїпшої материї, т. зв. „бальонїн", а мимо того показало ся, що і тота материя ще перепускае ґаз. Нинї нема ще способу зробити бальон так густим, щоби він міг через вісїм днів удержати ся на воздусї, або щоби хоч привязаний, держав ся через кілька недїль у воздусї, а в тім именно найважнїйша річ, щоби ґаз не вилїтав, бо не лиш, що пропадае сила, але й треба величезного капіталу, щоби бальон наповнити. Одноразове наповнене бальона коштувало дрібничку, бо лиш 10.000 марок. Товариство воздухоплавне видало на сей бальон звиж мілїон марок, з чого ґраф Цеппелїн сам заплатив майже половину. Сими днями, здаесь дня 12 с. м., коли віртемберский король приїде до Фрідріхсгафен, в дорозї до своеї лїтної резиденциї, відбуде ся друга проба, а поки-що направляють і улїпшають бальон дуже пильно

— **В 40 літ по іспиті зрілости.** Дня 3 червня відбув ся у Львові зїзд шкільних товаришів, котрі в 1866 р., покінчили львівску академічну (тепер руску) ґімназию. Із 23 запрошених учасників явило ся 16, в віці 58 до 62 літ, в їх числї 6 Русинів, 8 Поляків і 1 жид; именно: катихит ґімназиї Франц-Иосифа о. Онуфрий Лепкий, професор рускої ґімназиї Юлїян Романчук, адвокат др. Ст. Біликьский, надв. совітник Іван Гіль, адвокат др. Рабе, канонік кс. Андр. Свистерский, совітник суду Володисл. Франк — всї зі Львова, а з поза Львова: сов. суду Ем. Волошиньский, оо. Ілия Мардарович, Евгений Омеляньский, Іларий Пачовский, Лонґін Скалиш і Тома Шумило, властитель більшої посїлости і сойм. посол, Ст. Бялоскурский, властитель більшої посїлости Альфр. Вебер і надв. совітник у Відни др. Едвин Плажек. В торжестві брав участь тодішний професор акад. ґімназиї др. Ізид. Шараневич, одинокий із живучих в Галичинї, бо ще живе оо. Лука Цибик і Маркел Попель в Росиї. Торжество почало ся богослуженем в костелї Бернардинів, де 40 літ тому ученики академічної ґімназиї в недїлї і сьвята ходили на богослуженя. Потім відбуло ся спільне снїданє. Участники зїзду фотоґрафовали ся разом, а опісля удали ся на спільний бенкет.

— **Небесна почта.** Жиемо в столїтю, в котрім рух комунікацийний прибрав великі розміри, щож дивного, що одні носять ся з гадкою їзди на Марса, а другі закладають почту, що мае возити таки просто з — неба. Вже пять лїт тому назад, як таку небесну почту оснував був в місті Кемптен в Бавариї тепер 66-лїтний муляр Ґабро Дрез в спілці з 47-лїтною вдовицею Вікториею Ляйпрехт; але аж недавно тому власти баварскі відкрили ту почту та неконцесіонованих почтарів поставили перед суд. А що й у нас щось подібного бувало тай ще можна, то не від річи буде тут розповісти про цїлу сю справу людем на науку. Річ була така: Дрез і его спільничка вишукували побожних але забобонних людий, та вмавляли в них, що Дрез есть чоловіком, на на котрім спочивае особлива ласка божа і котрого Господь Бог вибрав на то, щоби він серед загального знищеня, яке мае настати перед „тисячлїтним царством" був тим одним.

Као-цан і его жена не говорили нї о чім більше лише о хорошім молодци, котрого вскорі будуть мати дома зятем.

Вітер, що так гнав Уан сіена і Шао-мея до Тонґ тінґу, сприяв їм менше в повороті. Хоч відїхали дуже рано, прибули до У-кянґ аж пізно в ночи.

Єн-цун не міг спокійно спати; лежав на ліжку наслухуючи, що кождої хвилї хтось запукае. Коли довідав ся як щасливо удало ся его посольство, не знав що мае з собою робити з утїхи. Вибрав скоро пригідний день і післав весільні дарунки до Као-цана. Шао меави продовжив довг і віддав ему навіть запис довжний та поручив ему просити у Као цана, щоби день вінчаня назначити на третого грудня.

Као-цан, що одушевляв ся своїм будучим зятем і мав вже від давна готове віно і виправу для дочки, згодив ся на те без перешкоди. Днї минали, прийшов послїдний тиждень одинайцятого місяця і наближав ся речинець важної події.

Треба тут замітити, що в провінциї Кянґнан не обходять весїля як звичай велить, як було в Хінї всюди з давна та й як тепер дїе ся. Именно замість, щоби жених їхав по молоду, сидить він дома аж родичі не приведуть ему дочки. Той звичай називае ся „приведенє панни", молоду віддають молодому на порозї его дому.

Као-цан, що мав ріжні дивацтва, прийшов на цілком непередвиджену гадку. Він хотїв мешканцям Тонґ-тінґу показати хорошого зятя і тому заявив, що при весїлю у него треба держати ся давних звичаїв, отже що жених мусить сам приїхати по відданицю і що весїле мае відбути ся в Танґ-тінґу. Він поробив сейчас приготовленя, запросив всїх своїх сусїдів і повідомив о тім Шао мея.

Можна собі уявити зачудоване і страх посередника, коли одержав ту вість. Побіг просто до Єн-цун і оповів ему о всім. Він гадав, що Єн-цун так само наполохае ся як він, але той вислухавши его, сказав цїлком спокійно:

— Ага! Ну, нічого. Я вже дістану відданицю і Као цан буде вдоволений.

— Що? Вдоволений?! Они всї одушевлені жінихом, якого я їм представив. Так ему приглядали ся, що моглиб тепер на память вималювати его портрет і ви гадаете, що коли нараз побачать инше лице, то не будуть дивувати ся? Вам здаеть ся, що они спокійно згодять ся на таку зміну і не будуть менї докоряти, що я їх обманув?

— Ей, що то значить. Я вам вже раз сказав, що коли менї суджено оженити ся з дочкою Као-цана, то мимо всяких перепон прийде до того весїля. Ви взагалї підійшли мене з тою цїлою историею, а оно було би так само скінчило ся, колиб і я був з вами поїхав замість мого свояка. Вам здаеть ся, що мій свояк мае з тим щось до дїла, а я кажу вам, що всьо зависить від призначеня. А впрочім коли отець приймив мої весїльні дарунки, то тим самим его дочка стала моею женою. Чи може Као цан тепер мене відкинути? Кажу вам, що я сам привезу мою жену і побачите, що весїле відбуде ся як найлїпше.

— А однако то не така легка річ — відповів Шао-мей хитаючи головою. — Дівчина у родичів, отже безпечна. Коли Као-цан не пустить еї, то що тодї зробите?

— Возьму просто кількох сильних хлопів. Коли Као-цан не схоче менї дати дочки, то я відру ся до его дому і просто силою заберу жену. Коли ему буде мило завізвати мене перед суд, то я стану і покажу его дозвіл на письмі на наше подружє. І хто тодї виграе справу?

— Людий нападати в їх власній хатї о много небезпечнійше, ніж ви гадаете. Ваші „сильні хлопи" можуть найти так само „сильних хлопів" між службою Као цана і цїла борба може дуже зле скінчити ся. А що до того, аби ставати перед судом, то й в тій справі я цїлком з вами не годжу ся. Коли-б отець на пр. сказав: той котрого менї представили і котрому я обіцяв дочку то один, а той що по неї приїхав то другий, то судия мусить насамперед переслухати посередника, а може велїв би его взяти і на муки, аби правду почути. Тодї мусїв би я очевидно всьо сказати, а то не було би з користию для вас.

Хвильку було тихо, відтак почав Єн-цун знов:

— Коли так, то лїпше понехаю мою гадку. Лише ви будете мусїли ще раз поїхати і сказати там, що коли я відвідав вже Као-цана і вволив его волю, то тепер жадаю від него, аби і він уступив менї і пошанував наші звичаї та сам привіз менї дочку сюди.

— То на жаль нічого не поможе. Він так вихвалив перед свояками і сусїдами свого будучого зятя і всї люди там такі на то цікаві, що він в ніякий спосіб не може відступити від свого жаданя. Коли хочете мати дївчину, мусите конче самі еї привезти.

— Так, але щож тут робити? Як з того викрутити ся?

— Після моеї гадки — одинока рада така, що ми знов мусимо удати ся о поміч до Уан-сіена. Коли ми вже зачали Као-цана дурити, то

котрий би уйшов кари божої а заразом виратував і тих, що віддали би ся єму в опіку, що їй показували ся духи з темного сьвіта і она розмавляла з ними і писала то, що они їй казали. Так отже тих двоє людий наділених нїби то якоюсь висшою ласкою основували в місті інститут під іменем „небесна почта“, котра їздила правильно межи небом а землею і возила туди листи писані Ляйпрехтовою, а звідтам привозила знов листи духів з всілякими вістями, упімненями і погрозами для „віруючих“. Особливо був один дух, котрий любив дуже писати листи а тим була померша сестра Дреза „сьвята Терисия“, котра вже за житя була дуже побожна. Дрез мав ще й другу сестру Апольонію, але та зміркувавши, куди їздить „небесна почта“, завчасу усунула ся а за то „основателї“ і „вірителї“ обходили ся з нею якз з невірною, котру по смерти стрітить така кара, що она буде мусїла числити розпалені марки (гроші). Щоби же віруючі в „почту небесну“ в часї загального знищеня перед тисячлїтним царством мали де сховати ся, купив Дрез і его спільничка каменицю, що мала стати ся другим ковчегом Ноя і там завели „сьвітский монастир“, „спілку сьвятих“, котрої члени мали давати гроші на викупно душий з чистилища і від всяких инших кар. З тих гроший куплено і згадану каменицю. Але „сьвятим спільникам“ не конче добре вело ся в тій спілцї сьвятих не конче добре вело ся; діставали тілько їсти, що ледви лиш могли жити, а за то гроші ішли до кишенї Дреза і его спільнички, хоч Дрез каже, що уживав тих гроший на побожні цїли. „Почта небесна“ їздила знаменито і дуже правильно на тамтой сьвіт, та привозила звідтам листи від щасливих душ, котрі розповідали цікаві річи про то, як виглядає на тамтім сьвітї, але передовсїм напоминали вірних. щоби они давали гроші на „спілку сьвятих“. Видко, що ті листи мали великий вплив, бо одна „віруюча“, якась шевкиня, дала 12.000 зр., а другі віруючі дали по 6500, 4500, 2000 і 200 марок. За ті гроші довідали ся бодай, як виглядає на тамтім сьвітї: там єсть золотий замок, в котрім будуть мешкати всї побожні люди. Але найважнїйше то, що на тамтім сьвітї єсть золота зелїзниця, котрою будуть їздити безплатно всї ті, що зроблять запис на „спілку сьвятих“ і на їх „дім охорони“; отже той запис то мав бути нїби білєтом вільної їзди. Інтерес ішов добре, бо видко що дурних всюди повно; аж ось при кінци січня сего року полїция викрила тих неаби яких „сьвятців“ і забрала до іванової хати. Дрез випирав ся тепер перед судом і казав, що він сам в то все вірив, що говорив другим і не хотїв нїкого обманювати, а гроші видав на побожні цїли а Ляйпрехтова знов оправдувала ся тим, що она яко „листоноска небесна“ не діставала нїякої пенсиї і що то дїйстно духи самі казали їй писати листи. Але суд тому всему не повірив лиш засудив їх за обманьство і крадїж Ляйпрехтову на два роки і 15 днїв а Дреза на два роки криміналу.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 10 липня. Розпорядженем міністерияльним замінено школу штук красних в Кракові на Академію штук красних.

Льондон 10 липня. Вечірні часописи доносять з Тієнтсїну з дня 2 с. м.: Хінцї напали нинї на француску кольонію, однако по дуже завзятій борбі мусїли уступити. Хіньскі страти дуже великі, Росияни мали богато ранених.

Льондон 10 липня. Після депешї з Нанкіну, сполучені войска японьскі і російскі рушили в похід на Пекін. Хінцї, що тим войскам заступили дорогу, мали потерпіти величезні страти.

Льондон 10 липня. Вечірні часописи доносять з 6 с. м.: Над раном Хінцї напали з великою силою на европейску дїльницю. Союзні войска по семигодинній борбі відкинули їх і завдали їм великі страти.

Преторія 10 липня. Ґенерал Булєр виїхав звідси по нарадї з льордом Робертсом.

Триєст 10 липня. Анґлїйска фльота прибула сюди вчера по полудни під командою адмірала Фішера. Населенє і власти привитали гостий дуже симпатично.

найліпша рада дурити его до кінця. Ваш свояк мусить ще раз забавити ся в жениха і привезти нам відданицю. Коли она вже буде у вашім домі, коли таким чином стане вашою законною жінкою, то ви будете мати над нею таке право, як тепер Као-цан. А тодї вже будете знати що робити, щоби не дати собі видерти єї. По тім будете мати хиба малі неприємности з старим вітцем, але супротив заключеного супружа він легко уступить.

— Певне, що то був би найлїпший спосіб, але має ту хибу, що мій свояк мусить публично займити моє місце, а то о много поважнїйша річ, як заступати мене при відвідинах. А крім того буде імовірно тяжко наклонити его до того кроку.

— Але як річ тепер стоїть, то я не бачу справдї иншого виходу.

Тут перервала ся розмова між Шао-меєм і Єн-цуном, але зараз по тім, коли Шао-мей відійшов, Єн цун поспішив до свояка. Застав его в бібліотецї і не без страху промовив до него, та став єму оповідати, що приходить ще раз просити его о прислугу.

— О що розходить ся? — спитав Уан-сієн, причуваючи щось неприємного.

— А все ще о ту справу, в котрій ви віддали менї таку велику прислугу. Нинї початок дванайцятого місяця, а на третого, отже на позавтра назначене моє весїлє. Найпізнїйше завтра треба там виїхати, бо остаточно треба пристати на жаданє Као-цана і поїхати самому по молоду. Менї було би дуже мило, колиб мій малий брат схотїв погрудити ся ще той послїдний раз для мене. Більше вже не буду вас непокоїти.

— Я у вашім імени їздив до Тонґ-тінґу і був у Као цана. Хоч я того не повинен був робити, але то не мало хоч злих наслїдків. Їхатиж тепер і зробити то, що ви хочете, було би надто поважною річию, і я на таке не можу нїяк згодити ся.

Але Уан-сієн не числив ся з тим, що Єн-цун, припертий конечностию до стїни, буде дуже налягати і не дасть єму спокою. І так стало ся. Уживав всяких можливих викрутів і доказів і так его мучив, що слабий Уан-сієн дав вкінци упросити ся

Тепер почав Єн-цун робити приготовленя до подорожи свого заступника. А щоби забезпечити ся перед якою несподїванкою, обіцяв кождому слузї, що мали їхати, велику нагороду щоби лиш нїкому не видали тайни.

На другий день рано оглядали Єн-цун і Шао-мей ще раз всї пороблені приготовленя і наглядали самі над виповненем своїх приказів. Позношено на човно гроші, одежу для молодого і поживу і поукладано всьо як слїд.

Всїх суден було десять, іменно два великі кораблї, один для Шао-мея і Уан-сієна другий для молодої, чотири кораблї середної величини мали забрати родичів і гостий, а вкінци чотири менші човна були призначені до перевозу річий.

Єн-цун дав знак до від'їзду і цїла фльота виїхала на озеро серед звуку музики і труб. З берега пускали штучні огнї і через цїлу дорогу стріляно з моздірів і співано весїльні піснї. Та весїльна їзда була справдї величава.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год

посп.	особ.	**Зі Львова**
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольго, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Константинї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	**До Львова**
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·30	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольго, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-о години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцію відповідає: Адам Креховецький.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).